

Per què Déu és bo?

Si l'home és infidel, Déu roman fidel. Si l'home no es basa en no serà perdonat, però Déu segueix sent bo. Déu no pot negar-se a si mateix, Ell és immutable. Com pot ser això? Déu continua sent “bona” fins i tot quan castiga els transgressors?

“Lloeu el Senyor, perquè és bo, perquè la seva misericòrdia és per sempre” (Salm 136: 1)

Introducció

Déu és bo! Aquesta és la posició de l'Escriptura.

A més del predicat “bo”, Déu és descrit com un que té el perdó i ple de bondat envers tots els qui l'invoquen *“Perquè tu, Senyor, ets bo i perdonador, i gran en misericòrdia envers tots els que demanar a tu”* (Salm 86: 5).

Què passa amb els que no invoquen Déu? Déu és bo? Sí, Déu és bo! La Bíblia mostra que si l'home és infidel, ell roman fidel, per tant, Déu és bo, fins i tot quan l'home no crida *“Si som infidels, ell continua fidel, perquè no pot negar-se a si mateix”* (2 Timoteu 2:13).

Si l'home és infidel, Déu roman fidel. Si l'home no es basa en no serà perdonat, però Déu segueix sent bo. Déu no pot negar-se a si mateix, Ell és immutable. Com pot ser això? Déu continua sent “bona” fins i tot quan castiga els transgressors? Sí! La Bíblia és categòric: *“Tota bona bon present i tot do perfecte descendeix del cel, que descendeix del Pare de les llums, en qui no hi ha canvi ni ombra de variació”* (Santiago 1:17); *“Perquè jo sóc el Senyor, no canvi, per tant, vostès fills de Jacob no són consumits”* (Malaquies 3: 6).

Déu seguirà sent “bona”, fins i tot quan s’aboca la seva ira sobre els impenitents? Com pot haver tant sofriment en la humanitat i Déu sent bo? Vostè pot reconciliar a Déu “omnipotent” i “bo” amb el problema presentat per la filosofia de l’existència del mal?

Alguns consideren que aquests temes com un problema teològic de gran magnitud, però, el problema no està en Déu, però, en l’enteniment de molts dels que va tractar de combinar la filosofia amb la teologia.

Déu és bo

Déu és Déu, que és, omnipotent, omniscient i omnipresent. També se’ns diu en la Bíblia que Déu és el Senyor i Sobirà i Pare, Rei, etc.

Però, què s’entén per “bo” quan llegim: “Déu és bo”?

La primera reacció dels lectors interessats a conèixer el veritable significat de la paraula és la recerca d’un diccionari i fer la següent lectura:

“bo – adj. – 1. Això és com ha de ser o com ha de ser; 2. Què és la bondat; 3. hàbil, destre; 4. Treballador; 5. favorable; 6. rendible, 7. enginyós, divertit; 8. Compliment de les seves funcions; 9. Assegurança, sòlid; 10. Regular, Normal; 11. adequat. – S. m. – 12. Good Man “

Quin d’aquests predicats s’apliquen a Déu quan llegim “Déu és bo”? Els adjectius enumerats anteriorment són pertinents a la cosmovisió de l’home del nostre temps, la imatge de l’home modern. Per a “bo” l’home modern es refereix a una virtut personal, disposició permanent d’una persona que no fan el mal, benvolent.

Però aquesta era la cosmovisió del salmista David quan va dir: “Déu és bo”?

Encara que el regnat de David es classifica com teocràtic, en les seves societats de temps es van estructurar i cultivat una cultura amb principi aristocràtic, perquè hi havia una enorme distància entre el rei i els seus súbdits. En les relacions socials, hi havia una enorme bretxa entre amo i servent, les societats aristocràtiques molt fenomen.

En general, l'aristocràcia (la ἀριστοκρατία grega de ἀριστος (aristòcrates), millor, i κράτος (kratos), potència, estat), llegeixen "poder del millor", és a dir, és una forma de govern en què un grup elitista controla el poder polític, i les ciutats-estat d'un exemple de la condició espartans governada per una aristocràcia.

Aquesta designació "poder del millor" ens recorda que, en l'antiguitat, els aristòcrates van ser designats "millor", "bo", "vostè", "diferent", "elegit".

Bona? Sí! El terme grec que es tradueix "bo" és ἀγαθός (agathos), originàries de l'altra corresponent a l'arrel substantiu Arete.

"... continguda en si mateixa la combinació de noblesa i valor militar (...) gairebé mai es té la sensació posterior de" bo ", com arete no té la virtut moral" Jaeger, Werner, Paideia, la formació de l'home traducció grega Arthur M. Parreira, Londres: .. Ed Martins Font, 2003. Pàgina 27;

"Propietari i arete ser inseparablement units. L'arrel de la paraula és la mateixa: ἀριστος, distingit superlatiu i triat ..." Ibid, pàg 26.

La condició de propietari era perfecte des del punt de vista funcional, és a dir, en absència de la matís moral que la nostra societat s'utilitza i lloances, de manera que la condició que va mantenir relació intrínseca amb la bona idea.

Friedrich Nietzsche en la seva obra 'La genealogia de la moral', va fer la següent observació:

" ... això exactament, des del punt de vista etimològic, les denominacions de "bo" encunyat pels diferents idiomes? Després vaig saber que tots ells es refereixen a la mateixa transformació conceptual – que, a tot arreu, «noble», «aristocràtic» en el sentit social, és el concepte bàsic del qual es desenvolupa necessàriament "bo", a "espiritualment noble", "aristocràtica" "de" espiritual ben nascut", "espiritualment privilegiada": un desenvolupament que sempre corre paral·lela a l'altra fent "plebeu", "comuna", "baix" es transmuta finalment' dolent" Nietzsche Friedrich, Genealogia moral – Una controvèrsia, Traducció Paulo César de Souza, Sao Paulo: Companyia de les Lletres, 2009. pàg. 18.

Traduir els grecs agathos paraula per "bo" a causa de la transformació de significat a través dels segles bolca la idea que els regals de la Bíblia, de la paraula grega 'agathos' a causa del context bíblic en què opera, han de traduir-se com "noble 'perquè l'arrel etimològica de la paraula' agathos 'que és, el que té la realitat, el que és real, veritable "mitjans. Pel que fa al termini, Nietzsche afirma que, fins i tot pel que fa a un canvi subjectiu, el terme significa 'el real com veraç ". El terme va ser utilitzat per transportar el lema de la noblesa, amb la finalitat de distingir el noble de l'home comú, mentider (Jaeger, Paideia, pàg. 19).

Quin és el significat de la "veritable" quan es llegeix: *"De cap manera; sempre sigui Déu veraç i tot home mentider; com està escrit: Perquè siguis justificat en les teves paraules, i vencis quan vagis jutjat"* (Romans 3: 4). O, el que és el significat de 'mentider'? En aquest versicle, el significat de 'veritable' i 'mentider' pròpia connotació moral? Es refereix al caràcter de l'individu? Tingueu En Compte:

"I els servents pels camins, van ajuntar a tots els que van trobar, bons i dolents: i els casaments van ser plenes de convidats" (Mt 22:10);

Com interpretar la paràbola? El mal i el bé que esclaus

portats les ordres del seu amo té connotacions morals? No! En el text, el mal i el bé té el sentit de “vil” i “noble”, “petit” i “gran”, perquè el Senyor de la paràbola no fa accepció de persones.

“Ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos” (Mateu 5:45).

En el Sermó de la Muntanya, que el sentit del bé i del mal? Ara sabem que Déu no fa accepció de persones, i que el sol s'aixeca sobre nobles i plebeus, bons i dolents, de manera que el significat de les paraules “dolents” i “bons” no es pot interpretar en un sentit moral.

“El cos és la llum dels ulls; de manera que, si el teu ull és bo, tot el teu cos estarà en la llum; Però si el teu ull és dolent, el teu cos està ple de foscor” (Mt 06:22 -23).

Els ulls poden ser moralment bo o dolent? O el sentit de “dolent” i “bo” es refereix a la idea de simple, comú, que contrasta amb la bona idea, són nobles? El comentarista Barclay recomana traduir “bo” per generós, però, no és la traducció correcta, perquè la idea de generós es refereix a la liberalitat de nobles fer el que volguessin amb el que els pertanyia.

“Per a una més fidel al text original traduïm aquí generós en bon lloc o simple. Jesús lloa el generós ull” Barclay, William, Comentari sobre el Nou Testament. P. 264.

Per tant, el següent passatge:

“No és lícit a mi fer el que vol el que és meu? ¿O tens tu enveja perquè jo sóc generós?” (Mt 20:15)

Donada la liberalitat que era en si el “bo” fer el que va tenir a bé amb el que pertanyia a ells, els treballadors reprendre interessades nobles que van censurar el seu acte.

D'acord amb la visió de l'home del nostre temps, la conducta de l'ocupador és un despautério perquè equipara als treballadors a concedir el mateix salari per a tots sense distinció de temps de treball de cada un, però, d'acord amb la visió de l'home en el temps de Crist sorgeix la despautério quan l'home comú s'oposa a la liberalitat de la noble *“Per tres coses s'esvalota la terra; i quatre que no pot suportar: Pel servent quan regna; i el neci quan es sacia de pa; Per la dona odiada quan es casa; i per la serventa quan hereta a la seva senyora”* (Proverbis 30:21 -23).

Jaeger anàlisi dels poemes de Teognis, va registrar:

“El poeta aconsella evitar el tracte amb el mal (Kakoi), en la qual el poeta abasta tots els que no pertanyen a un naixement noble; per altra banda, també, nobles (agathos) només es troben entre els seus parells” (Jaeger, Paideia, 244).

En realitzar l'anàlisi dels textos bíblics, no s'ha de limitar a usar només el significat que els termes tenen avui en dia, gràcies al disseny que la nostra societat imprimeix a certs termes.

També, quan llegim certs termes en l'Escriptura, hem d'entendre amb els ulls de la societat de l'època, i escapar de la visió del món fet a mà pels principis filosòfics de l'època, per la qüestió que els filòsofs de l'època van especular hi va haver cap efecte, ni tan sols l'home d'aquesta companyia, que una vegada va ser el camp de la ontològica, fins al moment de la concepció sociocultural dels escriptors de la Bíblia.

Mentre que la societat defineix les coses en termes funcionals, filòsofs com Plató, va començar a fer preguntes sobre la naturalesa de l'ésser, de la realitat, de l'existència dels éssers i les qüestions metafísiques, i el coneixement que es produeix en el moment, tenia una càrrega moral i l'ètica, que encara no va ser experimentat per la

societat.

Jaeger afirma que els termes “areté” i “bo” a l'antiga Grècia, no tenien cap connotació de la virtut moral, d'aquí la pregunta: Quan aquests termes s'utilitzen ara amb connotació moral? Quan els filòsofs com Sòcrates i Plató, a través de l'especulació del coneixement i de la ciència, la filosofia van guanyar un ordre moral, ja que és una ciència que s'especula aspectes i problemes d'ordre ontològic.

Mentre que en Sòcrates especulació es limitava a qüestions ontològiques i morals, Plató es va involucrar en el camí de la metafísica i cosmologia. En Plató florit una filosofia humanista, religiosa i moralista. Ha estat en les obres de Plató gran part del que s'anuncia pels espiritistes i els catòlics, com la idea de la reencarnació i el purgatori.

La “bona” la qual es va designar als nobles, va passar a cridar-se el bo, el món ideal, el món de les idees. La matèria de Plató va comportar una revolució de conceptes, però, la gent de la seva època i de les següents generacions, no ha canviat immediatament a la seva pràctica. Quan Jesús va venir, com a concepte filosòfic encara no formava part de la gent, especialment als que utilitza el grec koiné.

El problema que va sorgir amb la filosofia desenvolupada pels primers sacerdots, la patrística. Quan creat litúrgies, disciplines, costums, etc., que reagrupa els conceptes platònics i socràtica va dir a la doctrina cristiana. En el primer segle, veiem la forta tendència moral i dogmàtica. Per tant, una clara influència dels hàbits ascètics.

Pot empitjorar? Sí! Rotterdam Erasmus inclòs Sòcrates com a màrtir pre-cristiana, per la qual cosa ell va demanar, *“Sancte Sòcrates, ora pro nobis!”* (Jaeger, Paideia, 493). Jaeger assenyala que pel pietisme allotjat al Sòcrates dels braços, perquè veien en ell certa afinitat espiritual (Ibid, p. 494). Què hi ha de Agustín, que estava basat en els pensaments de

Plató?

Com Jesús va ensenyar a si mateix a ser el camí que porta l'home a Déu, el cristianisme va veure la filosofia platònica la necessitat de contenir els plaers del món, proposant la pràctica d'un estil de vida auster, perseguint les pràctiques adoptades per virtuós amb la finalitat d'adquirir una espiritualitat més gran. Dai, molts sacerdots es va unir a l'ideal ascètic, en la creença que la purificació del cos podria ajudar en la purificació de l'ànima.

A partir de llavors, cada vegada que fan referència a Déu com "bo", el text està impregnat de la idea de la perfecció moral, sense tenir en compte el fet que Ell és el Senyor. Aquí és on un nombre de preguntes: si Déu és bo, per què existeix el mal?

Aquestes preguntes apunta cec per no veure la veritat. Com la pregunta de Satanàs a l'Edèn va posar èmfasi exacerbat prohibició a costa de la llibertat concedida (Gènesi 3: 1), la pregunta, "si Déu és bo, per què existeix el mal ", dóna lloc a paradoxes, en realitat, no de suposades contradiccions són el resultat d'una mala interpretació de la Bíblia i el seu context històric.

L'objectiu d'aquest article és demostrar que Déu és bo, independentment del fet que ell va salvar al poble de Nínive o sucumbir va fer Sodoma i Gomorra amb milers de nens innocents (Gènesi 19:25; Jn 4:11). Aquests fets no caracteritzen en forma errònia ni caracteritzen el Déu de la Bíblia com "bo" o "dolent".

Cap hi ha bo sinó un, és Déu

"Jesús li va dir: Per què em dius bo Cap hi ha bo sinó un, és Déu?" (Lluc 18:19)

Quan Jesús afirma categòricament: *"Cap hi ha bo sinó un, és*

Déu", es va centrar en la presentació d'una resposta ontològica al problema del mal? L'afirmació "*Ningú és bo sinó un, és a Déu*" es refereix a una qüestió d'ordre filosòfic?

Jo dic que no! Jesús no estava tractant de qüestions filosòfiques com la naturalesa de l'ésser, la realitat, l'existència d'un ésser estimat, ni de qüestions metafísiques.

Però quan diem, "Déu és bo", la primera qüestió plantejada pels estudiants és: "Si Déu és 'omnipotent' i 'bo, i posar aquesta pregunta a', de manera que permet l'existència del mal i el sofriment? un pedestal com la pregunta més difícil de la història de la teologia cristiana.

És acceptable que un regal no cristià una paradoxa, com és el cas de la paradoxa epicuri. Per què és acceptable? Perquè qui va formular la paradoxa conscients de la naturalesa de Déu! Epicur deia que Déu i el mal no poden ser si Déu és omniscient, omnipotent i benvolent, sinó Déu mateix diu que està coneixent el bé i el mal "*Llavors el Senyor-Déu digué: Heus aquí l'home és com un de nosaltres, sabent el bé i el mal*" (Gènesi 3:22).

Déu és el Senyor, noble, és a dir, el bé i sabent el bé i el mal, perquè ell és Senyor recompensi a tots els homes, i donar els bons i el mal als altres, tot depenent de qui buscava "*el qual pagarà cadascú segons les seves obres; a saber: la vida eterna als que, perseverant en bé fer, busquen glòria i honra i immortalitat; Però la indignació i la ira als que són contenciosos, obeeixen a la veritat, sinó que obeeixen a la injustícia; Tribulació i angoixa sobre tot ésser humà que fa el dolent; el Jueu primerament i també al grec; Però glòria i honra i pau a tot el que fa el bé; als Jueu primer i també al grec; Perquè, a Déu, no hi ha accepció de persones*" (Romans 2: 6 -11).

Déu és el Senyor, Déu és bo i, al mateix temps, ell és amable i greu "*Mira, doncs, la bondat i la severitat de Déu: en què*

van caure, severitat, sinó cap a tu, Déu, si romans en la seva bondat: d'una altra manera tu també seràs tallat" (Romans 11:22), és a dir, és Déu qui va instituir el càstig per als delinqüents, pel que es diu, "Jo formo la llum i crec les tenebres, que faig la pau i crear el mal: jo Senyor que faig tot això" (Is 45: 7).

En quin sentit Déu crea el mal? Per tal de retribució, la justícia, per la qual cosa es mou alternativament amb amabilitat i rigidesa pervers pur "Senyor m'ha recompensat acord amb la meva justícia, d'acord amb la meva neteja en els seus ulls. Amb els espectacles compassius, benignes vostè; amb l'home de bé et mostraràs. Amb el pur ets pur; però amb el mal mostra dures" (2 Samuel 22:25 -27); "Amb el misericordiós et mostraràs benigna, i amb l'home íntegre et mostres sincer" (Salm 18:25).

Aquesta va ser la posició d'un mestre: "En resposta, però, va dir que el seu amo li va dir: Servent dolent i negligent; Tu sabies que sego on no he sembrat, i que recullo on no he escampat; A continuació, hauria d'haver donat els meus diners als banquers, i venint jo, hagués rebut el que és meu amb usura" (Mateu 25:26 -27). Els que són bons servidors, la gràcia, als dolents, les tenebres de fora.

Aquesta és la posició de Crist: "Quan el Fill de l'home vindrà ple de glòria, i tots els sants àngels amb ell, llavors s'asseurà sobre el tron de la seva glòria: I totes les nacions es reuniran davant d'ell, i uns dels altres, com un pastor separa les ovelles de les cabres (...) I aquests aniran al càstig etern, i els justos a la vida eterna" (Mateu 31-32 i 46).

Quan Jesús convida: "Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Porteu meu jou sobre vosaltres, i deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor; i trobareu descans per a les vostres ànimes. Perquè el meu jou és fàcil i lleugera meva càrrega" (Mateu 11:28 -30), el

jugador amb la vista més gran va a veure a Crist com” bo “,” vostè “,” noble “i, a la vegada, benvolent, per a aquells que estan subjectes al que se’ls dóna una càrrega lleugera.

En l’alerta, “jo crec l’adversitat,” té referència al fet que Déu ha aixecat algunes nacions veïnes com vara de la correcció, per tal de donar al poble d’Israel comprenen la necessitat de convertir (Isaïes 1: 5), però, tot i castigar el poble d’Israel, Déu és just, i com va advertir, va aplicar el càstig abans de la ira.

En un altre cas, més enllà de la salvació i la condemnaió, Déu donarà a cadascú segons les seves obres.

Quan Déu va crear l’home li va donar el poder de decisió. Com els dons de Déu són irrevocables, fins i tot després del pecat, l’home va continuar en possessió de la seva llibertat per decidir, perquè el domini sobre la terra va ser donada als homes. Ara, quan Déu es va fer home i va tornar victoriós al cel, va demanar: que m’és donat tot poder al cel i a la terra!

Com els homes són lliures i exerceixen domini sobre la terra, que pot fer el que vulguin. Hi ha un altre punt, ja que l’home és com Déu, sabent el bé i el mal, també té la capacitat d’analitzar les accions dels seus companys i es comuniquen bé i el mal.

El problema del mal sorgeix quan un home perd el sentit de la justícia, i haurà de fer el mal pel plaer. La idea de la retribució es fixa a una banda, i l’individu que es va enfosquir en la comprensió llança en la pràctica del mal. Tot i que sé que les accions d’aquestes persones, Déu no intervé, per a tots els homes quan es va introduir al món estan sota condemnaió i com Déu, coneixedors del bé i del mal.

Però el bé i el mal es van presentar al Edèn a través d’una fruita, de manera que el bé i el mal són inseparables. El bé i el mal són composicions que li dóna gust de la fruita. Són dues cares de la mateixa moneda.

La comprensió d'aquesta realitat? Quan un pare ensenya a un nen i corregeix la correcció en algun aspecte té aparença de mal, però, el pare busca el bé. Algú ha de donar almoïna sembla estar fent bé, però, un acte així perpetua la misèria dels que viuen de l'almoïna, que en realitat és el mal. Aquests exemples mostren que el bé i el mal són inseparables.

Segons la Bíblia, la justícia de Déu no és lent i es penja, perquè la justícia de Déu va ser operat durant la primera transgressió i perquè tots els homes van ser declarats culpables, independentment de les seves accions. No obstant això, en relació amb les accions de cada dia, Déu li demanarà comptes a tot home, sigui just o injust, i en aquest sentit no hi ha accepció de persones. Per tan sols aquest compte s'establirà per al tribunal de Crist, i amb l'injust, el Gran Tron Blanc.

L'apòstol Pau va advertir als cristians que no et deixen manté per raons filosòfiques a, però què més que trobem en la teologia, ja sigui contemporani o clàssic, són temes als rudiments del món *"Mireu que ningú no us enganyi per mitjà de filosofies i buides subtiletes, segons les tradicions dels homes, d'acord amb els rudiments del món, i no segons Crist"* (Colossencs 2: 8).

Per què ficar-se en la filosofia, molts cristians afirmen que aquests temes són afetas que creu en l'amor a Déu omnipotent i.

"Estrictament parlant, la misèria humana, o el mal en totes les seves formes és un problema només per a la persona que creu en només Déu, totpoderós i tot amor" Anderson, Francisco I. citar Luiz Sayão a 'Si Déu és bo, per què existeix el mal?' element disponible a la web.

El que veiem és que hi ha molts teòlegs que són defensors de Déu, però conscient de la seva paraula. Pitjor encara, mentre que les armes cristianes s'han de limitar a la paraula de Déu,

ja que és capaç de destruir fortaleeses com estudiosos estiguin en possessió de les armes que ofereix el món “perquè les armes de la nostra milícia no són carnals, sinó poderoses en Déu per a la destrucció de fortaleeses” (2 Corintis 10: 4; 2 Corintis 6: 7, Romans 13:12).

Amb la visió borrosa a causa de les impressions modernes, alguns traductors es van veure obligats a utilitzar el terme “bo” en lloc de “noble”. Canvieu “noble” a “bo” trasbalsar la idea de text. Rebutgi l’arrel etimològica del terme ‘agathos’, que significa ‘el que és, el que té la realitat, el que és real, veritable “, va portar danys a comprendre el text.

Quan diem que Déu és noble, senyor, Bé, estem expressant el senyoriu de Déu i la nostra submissió a Ell. Déu és el que sóc, que és, que té la realitat, que és real, real, concepte superior a la trobada en els nostres diccionaris. A través d’aquest concepte per el terme ‘agathos’, el concepte, la idea, de la frase “Déu és bo” transmuta i transmet un significat únic.

Quan considerem que Déu és bo, noble, distingit, Senyor, Pare, no hi ha contradicció entre la gravetat i la bondat “Mira, doncs, la bondat i la severitat de Déu: en què van caure, severitat, però la bondat amb tu, si romans en aquesta bondat; d’una altra manera tu també seràs tallat” (Romans 11:22).

Déu és sever i benigne a causa de ser noble, superior, o bé, que exclou qualsevol tipus de paradoxa entre Déu és bo i hi ha patiment al món.

Si els teòlegs llarg dels segles han passat per alt l’arrel etimològica del terme ‘agathos’, ens quedem amb la pregunta: què fer amb el terme “àpat”, paraula grega per a l’amor?

Article Original: Por que Deus é bom?